

издъно младитѣ имѣ фиданки. Но и Христо не остава длъженъ на противника си: Още до вечерята ще строши стъклата на пѣтнитѣ прозорци, или пѣкъ ще прибие нѣкоя отъ гѣски-тѣ имѣ.

Веднажъ Христо забѣлѣза отъ гдѣ влазя Дончо въ градината имѣ. На другата сутринъ запъна желѣзния капанъ за вълци и го заложил до оградата на сѣщото мѣсто. Тѣкмо по обѣдъ Дончо прѣскочи оградата и стѣпи върху капана.

Остритѣ му бодли се зачиха дълбоко въ крака на пакостника. Отъ силни болки той прѣмрѣ на мѣстото си. За негово щастие скоро минаха пѣтници и освободиха крака му отъ капана. Единътъ отъ тѣхъ го взел на грѣбъ и го заведе у дома му.

Майка му повика сѣщия часъ фелдшера да му прѣвѣрже ранитѣ. Мѣсецъ и половина фелдшелътъ идваше да му примива крака дордѣ оздравѣе. Нѣколко ноци наредъ Дончо не можеше и да спи отъ силни болки.

Въ началото Христо се радваше на Дончовото нещастие. Но послѣ нѣкой вѣтрѣшенъ гласъ почнал да му говори: „Момче, ти постѣпи злѣ съ неприятеля си. Помни, че отъ рѣждиво желѣзо, крѣвта се заразява и човѣкъ умира. Ами ако се случи това съ Донча, не ще ли бѣдешъ неговиятъ убиецъ!“